

Sygn. akt V GC 250/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Artur Kowalski

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

K. G. (NIP (...))

przeciwko

(...) S.A. w Ł. (KRS (...))

o zapłatę kwoty 5.165,00 zł

orzeka:

- zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda K. G. kwotę 3.405,10 zł (trzy tysiące czterysta pięć złotych 10/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2015r. do dnia 31.12.2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od powoda K. G. na rzecz pozwanego (...) S.A. w Ł. kwotę 87,18 zł (osiemdziesiąt siedem złotych 18/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- nakazuje zwrócić pozwanemu (...) S.A. w Ł. ze Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego w Ostrołęce kwotę 604,85 zł (sześćset cztery złote 85/100) z konta zaliczek poz. 500005149500.

SSR Artur Kowalski

Sygn. akt V GC 250/15

UZASADNIENIE

Powódka K. G. w pozwie złożonym przeciwko (...) S.A. w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 5.165,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 04.03.2015 r. do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Nadto, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że samochód marki K. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność (...) uczestniczył w zdarzeniu drogowym w O. w dniu 22.01.2015r., na skutek czego został wyłączony z użytkowania na okres 27 dni. W okresie tym poszkodowana zdarzeniem drogowym M. Ł. zmuszona była wynająć pojazd zastępczy

marki P. (...). Całkowity koszt wynajmu pojazdu wyniósł 5.940 zł. M. L. upoważniła powódkę do dochodzenia roszczeń z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pozwany odmówił powódce wypłaty świadczenia odszkodowawczego odpowiadającego kosztom wynajęcia pojazdu zastępczego.

Pozwany (...) S.A. w Ł. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Wskazał, że nie kwestionuje, iż sprawca zdarzenia z dnia 22.01.2015r. posiadał ochronę ubezpieczeniową w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, jednakże decyzją z dnia 19.02.2015r. pozwany dokonał już wypłaty kwoty 774,90 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Tym samym roszczenie powódki w tym zakresie dotyczy należności, która przez stronę pozwaną została już uiszczona. Pozwany wyjaśnił, że analizując okoliczności niniejszej sprawy przyjął za zasadny wynajem przez poszkodowanego pojazdu zastępczego przez okres 7 dni i zweryfikował stawkę dobową najmu przyjmując kwotę 90,00 zł netto. Dlatego w ocenie pozwanego dotychczas przyznana kwota zgodnie z ww. decyzją ubezpieczyciela stanowi całość odszkodowania należnego za najem pojazdu zastępczego w związku ze skutkami wypadku komunikacyjnego z dnia 22.01.2015 r.

Pozwany zakwestionował wysokość stawki dziennej najmu pojazdu zastępczego, podnosząc iż jest ona zawyżona. W ocenie pozwanego stawka zastosowana przez powódkę wykracza poza stawki obowiązujące na lokalnym rynku właściwym dla poszkodowanego. Za bezpodstawne zdaniem pozwanego należy również uznać zgłoszone w pozwie żądanie o zasądzenie odsetek od dochodzonej kwoty od dnia 04.03.2015 r., w sytuacji nie udokumentowania przez powódkę zgłoszonych roszczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22.01.2015 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ pojazd marki K. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. L. i A. L.. Sprawcą kolizji był kierowca posiadający ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. w Ł.. Zdarzenie zostało zgłoszone pozwanemu w dniu 22.01.2015 r. i zarejestrowane pod numerem szkody (...).

W wyniku kolizji, w pojeździe marki K. (...) uszkodzeniu uległy podzespoły:

- przednie i tylne drzwi strony prawej pojazdu,
- listwy ochronne przednich i tylnych prawych drzwi pojazdu,
- błotnik tylny wraz z listwą ochronną,
- nakładka progu,
- opona tylna prawa.

/ bezsporne, dokumenty i oświadczenia zawarte w aktach szkodowych – płyta CD - k. 40 , opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego, rekonstrukcji i zdarzeń drogowych, wyceny wartości i jakości naprawy pojazdów M. M. (2) – k. 75-100/

W dniu 22.01.2015 r. poszkodowana (...) zawarła z powódką K. G. umowę najmu pojazdu zastępczego marki P. (...) o nr rej. (...). Stawka czynszu za 1 dzień najmu samochodu została określona na kwotę 220,00 zł brutto. Tego samego dnia poszkodowana upoważniła powódkę do odbioru świadczenia za wynajem auta zastępczego w związku z zaistniałą szkodą nr (...).

/umowa najmu – k.17-18, upoważnienie do odbioru świadczenia z 22.01.2015 r. – k. 16/

W dniu 22.01.2015 r. została zawarta umowa cesji wierzytelności pomiędzy poszkodowaną (...) (cedent) a K. G. prowadzącą działalność gospodarczą (...) (cesjonariusz), której przedmiotem była cesja wierzytelności – prawa do

odszkodowania z tytułu najmu auta zastępczego na czas naprawy - przysługującej poszkodowanemu z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 22.01.2015 r. z OC sprawcy, zarejestrowanej w (...) pod numerem (...).

/ umowa cesji wierzytelności z dnia 22.01.2015 r. - k. 54 /

W dniu 22.01.2015 r. została zawarta umowa cesji wierzytelności pomiędzy poszkodowanym A. L. (cedent) a K. G. prowadzącą działalność gospodarczą (...) (cesjonariusz), której przedmiotem była cesja wierzytelności – prawa do odszkodowania z tytułu najmu auta zastępczego na czas naprawy - przysługującej poszkodowanemu z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 22.01.2015 r. z OC sprawcy, zarejestrowanej w (...) pod numerem (...).

/ umowa cesji wierzytelności z dnia 22.01.2015 r. - k. 55 /

W dniu 23 stycznia 2015r. uszkodzony pojazd marki K. (...) został wstawiony do warsztatu prowadzonego przez PHU (...)(...) w O..

/bezsporne/

Dnia 28.01.2015r. przedstawiciel pozwanego (...) dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu marki K. (...) o nr rej. (...).

/ bezsporne, dokumenty i oświadczenia zawarte w aktach szkodowych – płyta CD k. 40/

Wykonanie oględzin pojazdu warunkowało możliwość podjęcia przez pracowników warsztatu samochodowego czynności naprawczych przy pojeździe.

/zeznania świadka M. G. – nagranie z rozprawy z dnia 08 stycznia 2016r. od 00:07:14 do 00:34:16 - k. 68 – 68 v., opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego, rekonstrukcji i zdarzeń drogowych, wyceny wartości i jakości napraw pojazdów M. M. (2) (str. 4 opinii) - k. 122-135 /

W dniu 17.02.2015 r. powódka K. G. wystawiła poszkodowanym M. L. i A. L. rachunek nr (...) na kwotę 5.940,00 zł za 27 dni najmu auta zastępczego w okresie od 22.01.2015r. do 17.02.2015r., według stawki 220,00 zł za dzień.

/ rachunek nr (...) z dnia 17.02.2015 r. – k. 9 /

W toku postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 10.03.2015 r. pozwany (...) S.A. w Ł. przyznał poszkodowanej M. L. odszkodowanie w kwocie 774,90 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, którą wypłacono na konto powódki K. G., upoważnionej do odbioru odszkodowania.

/pismo (...) S.A. w Ł. z dnia 10.03.2015 r. – k. 10/

Pojazd poszkodowanych M. L. i A. L. marki K. (...) o nr rej. (...), który uległ uszkodzeniu na skutek zdarzenia z dnia 22.01.2015r. należy do pojazdów z segmentu (...) samochodów osobowych. Średnia stawka za wynajęcie pojazdu z segmentu(...) w I kwartale 2015r. na terenie rynku lokalnego miasta O. wynosiła 457,50 zł za jeden dzień, stawka minimalna 300 zł, stawka maksymalna 615 zł.

Pojazd zastępczy P. (...) zaliczany jest do segmentu niższego - (...). Średnia dobową stawka najmu na rynku lokalnym poszkodowanych pojazdu zastępczego z segmentu (...) wynosiła 141,64 zł brutto dla okresu najmu 14 dni.

/opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego, rekonstrukcji i zdarzeń drogowych, wyceny wartości i jakości napraw pojazdów M. M. (2) - k. 76-100 /

W dniu, w którym doszło do zdarzenia mąż M. L. przebywał w delegacji. Poszkodowana nie dysponowała w tym czasie innym pojazdem. Jej (...) syn cierpi na chorobę objawiającą się wzmożoną łamliwością kości. W każdej chwili może potrzebować pomocy lekarskiej. Poszkodowana konsultowała w tym czasie syna w Szpitalu w O., do którego dojeżdżała

uszkodzonym pojazdem. W dacie kolizji zamieszkiwała w (...), dzielnicy położonej na obrzeżach O., syn był uczniem Gimnazjum (...)w O., do której był dowożony samochodem.

/zeznania w charakterze świadka (...) – nagranie z rozprawy z dnia 01 października 2015r. od 00:05:39 do 00:15:05 – k. 60v/

Do zdarzenia doszło w czwartek, około godz. 11.45

/protokół sporządzony przez funkcjonariuszy policji na miejscu zdarzenia - akta szkody na nośniku CD/.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie do kwoty 3.405,10 zł.

W sprawie bezsporne było, że do zdarzenia drogowego z dnia 22.01.2015r., w wyniku którego uległ uszkodzeniu pojazd poszkodowanych M. L. i A. L. doszło z winy posiadacza pojazdu mechanicznego ubezpieczonego w zakresie OC w pozwanym (...) S.A. z siedzibą w Ł..

Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu, którego odpowiedzialność wynika z art 436 § 2 k./c. .

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W myśl art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 392 t.j.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Z art. 34 ust.1 i art. 36 ust. 1 ww. ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodą wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

Z zasady, iż zakład ubezpieczeń odpowiada w takim zakresie, w jakim odpowiada posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego, wynika że ocena roszczeń odszkodowawczych poszkodowanego, następuje na podstawie odpowiednich przepisów prawa cywilnego, określających do jakich świadczeń byłby obowiązany posiadacz lub kierowca samochodu, który spowodował wypadek.

Wysokość odszkodowania należy ustalać według zasad określonych w art. 361 k.c., który w § 1 stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wedle zaś § 2 w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednak do nieuzasadnionego wzbogacenia się poszkodowanego. Odszkodowanie należy się bowiem tylko w granicach normalnego związku przyczynowego.

W orzecznictwie sądowym ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (v. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2011r., sygn. akt III CZP 5/11). Zgodnie z tym poglądem, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia.

Wydatek niezbędny (celowy) to wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatek ekonomicznie uzasadniony to wydatek na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesiony w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu.

W sprawie niniejszej pozwane (...) nie kwestionowało celowości najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanych, uznając zasadność kosztu z tego tytułu do kwoty 774,90 zł wypłaconej w toku postępowania likwidacyjnego. Kwestionowało czas zasadność trwania najmu powyżej 7 dni oraz najem pojazdu powyżej stawki 110,70 zł brutto.

Wobec tego, że rozstrzygnięcie sprawy wymagało wiadomości specjalnych Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego, rekonstrukcji i zdarzeń drogowych, wyceny wartości i jakości napraw pojazdów M. M. (2) na okoliczność ustalenia wysokości rynkowej stawki dziennej wynajęcia pojazdu zastępczego oraz uzasadnionego i niezbędnego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu, zlecając również wypowiedzenie się co do tego, czy pojazd mógł być eksploatowany przez poszkodowanych do czasu rozpoczęcia naprawy.

Ze sporządzonej przez biegłego sądowego opinii, wynika że stawka dzienna najmu pojazdu zastępczego z segmentu (...) (a więc takiego jak pojazd zastępczy który wynajęli poszkodowani) na rynku lokalnym poszkodowanych wynosiła od 104,55 zł brutto do 221,40 zł brutto, przy okresie najmu wynoszącym 14 dni; średnia stawka wynosiła 142,66 zł brutto. Z kolei stawka dzienna najmu pojazdu zastępczego z segmentu (...) (a więc takiego jak pojazd należący do poszkodowanych) na rynku lokalnym poszkodowanych wynosiła od 300 zł brutto do 615 zł brutto, przy okresie najmu wynoszącym 14 dni; średnia stawka wynosiła 457,50 zł brutto.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że dobowy koszt najmu pojazdu zastępczego wynajętego przez poszkodowanych (220,00 zł brutto) nie odbiegał rażąco od średnich stawek rynkowych wynikających z opinii biegłego dla pojazdów segmentu (...). Stawka za wynajęty przez poszkodowaną pojazd w segmencie (...) znajdowała się również poniżej stawki maksymalnej za wynajęcie takiego rodzaju pojazdów. Przede wszystkim należy jednak wskazać, że poszkodowani nie mieli obowiązku wynajmować pojazdu klasy niższej, niż pojazd, który posiadali. Gdyby wynajęli pojazd zastępczy z segmentu (...) do którego należał ich pojazd, stawka najmu byłaby znacznie wyższa, nawet przy przyjęciu tylko stawki średniej (457,50 zł) - ponad dwukrotnie. Uzasadnione jest również twierdzenie, że poszkodowana wynajmując pojazd nie miała świadomości czy przyjęta stawka jest niska czy wysoka, dążąc do szybkiego uzyskania środka lokomocji.

W ocenie Sądu Rejonowego poszkodowana miała prawo dokonać wyboru usługodawcy dokonującego wynajmu samochodów zastępczych, takiego którego stawki najmu nie przekraczają rażąco cen na rynku lokalnym. Poszkodowany nie ma bowiem obowiązku poszukiwania wynajmującego oferującego najtaniej swoje usługi (v. wyrok Sądu Najwyższego z 13.06.2013r., sygn. akt III CZP 32/03). Oznacza to, że poszkodowany nie ma obowiązku wynajmu pojazdu zastępczego tylko w granicach akceptowanych przez pozwanego stawki najmu, lecz w granicach stawki najmu nie przekraczającej rażąco cen na rynku lokalnym. Stawka najmu pojazdów z segmentu (...) uśredniona arytmetycznie została wyliczona na kwotę 142,66 zł.

Pojęcie „celowe” i „ekonomicznie uzasadnione” to desygnaty normatywnej adekwatności przyczynowej (art. 361 k.c.) z uwzględnieniem zasady współdziałania wierzyciela z dłużnikiem przy wykonaniu zobowiązania w sposób, o którym mowa w art. 354 k.c. Negatywnym i normalnym następstwem kolizji drogowej jest utrata możliwości korzystania przez poszkodowanego z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności. Wydatki, które służą ograniczeniu powstałej w ten sposób sytuacji należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela zgodnie z zasadą pełnej kompensacji. Równocześnie nie budzi wątpliwości, że wydatki te poniesione zostały na skutek zdarzenia szkodowego i nie powstałyby bez jego zaistnienia (art. 361 § 2 k.c.) co jednoznacznie dowodzi wystąpienia adekwatnego związku przyczynowego. Przy tym, odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę i nie może przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody (v. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 26 września 2014r. w sprawie sygn. akt VII Ga 198/14).

Wprawdzie w sporządzonej opinii biegły stwierdził, że biorąc pod uwagę rodzaj uszkodzonych w wyniku kolizji elementów pojazdu poszkodowanych i charakter uszkodzeń, pojazd mógł być eksploatowany od momentu zaistnienia kolizji do momentu naprawy powstałych uszkodzeń, jednak zdaniem Sądu należało uwzględnić, że poszkodowana nie posiadała fachowej wiedzy z zakresu mechaniki samochodowej. Uzasadnione są obawy osób nieposiadających wiedzy dotyczącej naprawy pojazdów, przed poruszaniem się uszkodzonym pojazdem, gdyż uczestnictwo w ruchu drogowym auta nie w pełni sprawnego, niesie ze sobą ryzyko niebezpieczeństwa, np. kolejnej kolizji, ponadto może spowodować dalsze uszkodzenia pojazdu, a tym samym zwiększenie kosztów naprawy auta. Należy zauważyć, że kolizja, w wyniku której auto zostało uszkodzone miała miejsce zimą, co tym bardziej uzasadnia obawy poszkodowanej przed korzystaniem z uszkodzonego pojazdu w trudnych warunkach atmosferycznych, w jakich łatwo np. o poślizg. Ze zdjęć wykonanych w dniu 28.01.2015r. wynika, że w okresie tym miały miejsce opady śniegu, co niewątpliwie mogło uzasadniać obawy poszkodowanej przed jazdą uszkodzonym autem, poszczególne elementy zewnętrzne pojazdu uległy deformacji, wprawdzie niewielkiej, lecz poszkodowana nie mogła wiedzieć czy kolizja nie spowodowała poważniejszych uszkodzeń w środku, których istnienie mógł stwierdzić wyłącznie specjalista.

Z powyższych względów Sąd uznał za zasadne wynajęcie auta zastępczego od dnia zajścia zdarzenia, które spowodowało uszkodzenie pojazdu. W postawie pozwanego można się dopatrzeć sprzeczności, z jednej bowiem strony wymaga kategorycznie, aby uczestniczący w zdarzeniu drogowym dążyli do minimalizacji szkody, jednocześnie żądając, aby pomimo uszkodzenia pojazdu poszkodowani w dalszym ciągu korzystali i poruszali się nim do momentu rozpoczęcia naprawy. W ocenie Sądu sytuację należy rozpatrywać przez pryzmat zachowania kierowcy nie posiadającego specjalistycznej wiedzy z zakresu mechaniki samochodowej. W przypadku takich osób normalnym i typowym jest, że po kolizji wymagającej naprawy pojazdu, rozpoczynają oni poszukiwania warsztatu, który mógłby przywrócić pojazd do sprawności w jak najszybszym okresie czasu. Z zasady pierwszą czynnością kierowcy, i to nawet w wypadku gdy może odjechać z miejsca kolizji uczestniczącym w niej pojazdem, jest poszukiwanie warsztatu naprawczego, co wynika również z faktu, że zazwyczaj warsztaty mają wysokie obłożenie pracą, co często wiąże się z koniecznością oczekiwania w kolejce na rozpoczęcie naprawy. Pozostawienie pojazdu w takiej sytuacji ma za zadanie zmobilizować warsztat po przystąpieniu w rozsądnym terminie do jego naprawy. Często zachodzi również potrzeba odwiedzenia kilku warsztatów w celu poszukiwania tego, gdzie obłożenie pracą jest w danym czasie mniejsze. Z tych też względów za normalne należy uznać zachowanie poszkodowanej, która bezpośrednio po wypadku rozpoczęła poszukiwania warsztatu, co skutkowało możliwością wstawienia samochodu już następnego dnia po kolizji. Tak samo należy ocenić starania poszkodowanej o uzyskanie pojazdu zastępczego już w dniu, w którym miało miejsce zdarzenie.

Przesłuchana w charakterze świadka M. L. wskazywała (nagranie z rozprawy z dnia 01 października 2015r.), że w dniu w którym doszło do zdarzenia jej mąż przebywał w delegacji. Poszkodowana nie dysponowała w tym czasie innym pojazdem. Jej (...)syn cierpi na chorobę objawiającą się wzmoczoną łamliwością kości. W każdej chwili może potrzebować pomocy lekarskiej. Poszkodowana konsultowała w tym czasie syna w Szpitalu w O., do którego dojeżdżała uszkodzonym pojazdem. W dacie kolizji zamieszkiwała w (...)dzielnicy położonej na obrzeżach O., syn był uczniem Gimnazjum (...) w O., do której był dowożony samochodem. Do zdarzenia doszło w dniu roboczym, w czwartek, około godz. 11.45 (protokół sporządzony na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy policji - akta szkody na nośniku CD).

Biorąc pod uwagę godzinę zdarzenia a także obowiązki, na które powoływała się poszkodowana, w szczególności w stosunku do chorego syna, uzasadnione jest jej twierdzenie, że jeszcze w tym samym dniu potrzebny jej był do zwykłego użytku pojazd zastępczy, a zatem usprawiedliwione było zawarcie umowy najmu już w dniu zdarzenia.

Poszkodowana oddała uszkodzony pojazd do warsztatu mechanicznego w dniu 23.01.2015r. Jednak do naprawy auta przystąpiono dopiero po dokonaniu oględzin przez przedstawiciela pozwanego (...) dnia 28.01.2015r. Stwierdzić w tym miejscu należy, że za opóźnienie w dokonaniu oględzin pojazdu odpowiedzialność obciąża pozwanego. To w jego interesie leży bowiem, aby oględziny odbyły się w jak najszybszym czasie, w sytuacji gdy warunkują one przystąpienie do prac naprawczych. Pozwany nie wykazał, aby opóźnienie w dokonaniu oględzin pojazdu wynikało w jakimkolwiek zakresie z zachowania poszkodowanej. Zdaniem Sądu nie można poszkodowanej czynić również zarzutu, że pojazd do warsztatu został wstawiony w piątek, co wymuszało jego przestój w czasie weekendu. Wstawienie samochodu do naprawy w piątek było uzasadnione, pojazd został uszkodzony przed weekendem i poszkodowana miała prawo oddać go do naprawy w piątek, w tym czasie nie dysponowała innym środkiem lokomocji, a poruszanie się po drogach samochodem uszkodzonym nie jest uzasadnione. Przy przyjęciu 5-cio dniowego czasu naprawy, jedynie postawienie samochodu w poniedziałek pozwoliłoby na uniknięcie przestoju pojazdu w zakładzie naprawczym również w weekend. Moment pozostawienia pojazdu zależy jednak od wielu czynników również od poszkodowanej niezależnych - od zakładu naprawczego, lub częściowo niezależnych - czynności życiowe. Poszkodowana nie mogła mieć pewności czy może poruszać się swoim uszkodzonym pojazdem. Dopiero specjalistyczna wiedza biegłego sądowego pozwoliła ocenić jednoznacznie, że pojazd nie musiał być wyłączony z ruchu. Poszkodowana nie mogła mieć też pewności jak zinterpretuje uszkodzenia jej pojazdu policjant uprawniony do kontroli, sama zaś jazda uszkodzonym pojazdem w określonych warunkach stanowi wykroczenie z art. 132 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (takie stanowisko w zbliżonym stanie faktycznym wyraził Sąd Okręgowy w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 grudnia 2015r., w sprawie sygn. akt II Ca 990/15). Nieodebranie poszkodowanej przez funkcjonariuszy policji dowodu rejestracyjnego, nie oznacza że kontrola drogowa dokonana przez innych policjantów nie zakończyłaby się co najmniej wystawieniem mandatu. Pojazd mógł się poruszać, ale obowiązkiem poszkodowanej było zlecenie jego naprawy, w ten sposób aby nie stanowił on zagrożenia dla ruchu drogowego. Tytułem jedynie przykładu wskazać należy, że uszkodzenie tylnej opony mogło powodować jej scentrowanie, co zaburzało stabilność pojazdu, a nawet jej pęknięcie w czasie dalszej jazdy.

Biegły stwierdził, że uzasadniony i konieczny czas na naprawę pojazdu liczony od dnia przyjęcia pojazdu do warsztatu wynosi 14 dni kalendarzowych i zawiera się w dacie od 23 stycznia 2015r. do 09 lutego 2015r. Do naprawy auta mechanicy mogli przystąpić dopiero następnego dnia roboczego po dniu 28.01.2015 r., czyli po dokonaniu oględzin przez przedstawiciela pozwanego (...) tj. 29.01.2015 r. Biegły szczegółowo opisał poszczególne etapy naprawy pojazdu, wskazał, że realizacja naprawy mogła wyglądać następująco: 29.01.2015r. zamówiono części niezbędne do naprawy, w piątek 30.01.2015r. części odebrano, w sobotę i niedzielę zakład nie pracował, w poniedziałek 02.02.2015r. mogły zostać podjęte czynności naprawcze, które łącznie trwały 5 dni do piątku, w sobotę mógł skończyć się okres przeznaczony na utwardzanie powłok lakierowanych, w niedzielę zakład nie pracował, a w poniedziałek mogły mieć miejsce czynności związane z przygotowaniem pojazdu do odbioru przez poszkodowanych, tj. sprzątnięcie wnętrza, mycie i polerowanie nadwozia, sporządzanie dokumentacji.

W ocenie Sądu opinia biegłego stanowiła pełnowartościową podstawę do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Opinia była szczegółowa, rzetelna a jednocześnie logiczna. Wskazywała materiał, na którym opierał się biegły a jej układ był przejrzysty. Opinia zawierała wnioski korespondujące z tezą dowodową. W sposób przystępny a jednocześnie przekonujący uzasadnili biegli swój tok rozumowania. W takie sam sposób należy ocenić pisemną opinię uzupełniającą, w której biegły w sposób przekonujący odniósł się do wątpliwości zgłoszonych przez pełnomocników stron.

Zadaniem biegłego było wskazanie jaki był uzasadniony czas naprawy uszkodzonego pojazdu. W gestii Sądu leży natomiast określenie, w jakim okresie usprawiedliwione było korzystanie przez poszkodowaną z pojazdu zastępczego, co nie musi się pokrywać z czasem uzasadnionej naprawy.

W ocenie Sądu ze względu na porę dnia, w której doszło do zdarzenia, codzienne obowiązki poszkodowanej, pozostawania do jej dyspozycji jedynie pojazdu, który uległ uszkodzeniu, jej przekonanie że nie powinna się poruszać uszkodzonym pojazdem, usprawiedliwione było zawarcie umowy najmu pojazdu zastępczego już w dacie zdarzenia, tj. 22 stycznia 2015r. (czwartek). W kolejnym dniu poszkodowana wstawiła pojazd do warsztatu (piątek 23 stycznia 2015r.), następnie dni wolne (sobota, niedziela 24 i 25 stycznia 2015r.), czas oczekiwania na oględziny przez przedstawiciela pozwanego (poniedziałek, wtorek 26 i 27 stycznia 2015r.), oględziny pojazdu przez przedstawiciela pozwanego (środa 28 stycznia 2015r.), w kolejnym okresie przystąpienie do naprawy pojazdu stosownie do wskazań biegłego – zamówienie części niezbędnych do naprawy (czwartek 29 stycznia 2015r.), odbiór zamówionych części (piątek 30 stycznia 2015r.), dni wolne (sobota i niedziela 31 stycznia 2015r. i 01 lutego 2015r.), pierwsze 8 h efektywnego czasu wykonania czynności naprawczych (poniedziałek 02 lutego 2015r.), wykonanie czynności naprawczych zajmujących 8 h efektywnego czasu pracy (wtorek 03 lutego 2015r.), wykonanie czynności naprawczych zajmujących 8 h efektywnego czasu pracy (środa 04 lutego 2015r.), wykonanie czynności naprawczych zajmujących 8 h efektywnego czasu pracy (czwartek 05 lutego 2015r.), zakończenie czynności naprawczych pod koniec dnia warsztatu pracy, około godz. 16.00, od tego momentu rozpoczyna się 24h okres przeznaczony na utwardzenie powłok lakierowanych elementów pojazdu poddanych lakierowaniu w procesie naprawy (piątek 06 lutego 2015r.), około godz. 16.00 kończy się okres przeznaczony na utwardzenie powłok lakierowanych (sobota 07 lutego 2015r.), dzień wolny (niedziela 08 lutego 2015r.), czynności organizacyjne związane z przygotowaniem pojazdu do odbioru przez poszkodowanych, tj. sprzątanie wnętrza, mycie i polerowanie nadwozia, sporządzanie dokumentacji (poniedziałek 09 lutego 2015r.).

W ocenie Sądu usprawiedliwione korzystanie przez poszkodowaną z pojazdu zastępczego miało miejsce w okresie od 22 stycznia 2015r. do 09 lutego 2015r. W zakresie prac wykraczających poza 09 lutego 2015r. opisanych w zestawieniu właściciela warsztatu (k. 13), jest ono mało przekonujące i nieusprawiedliwione wymaganym, lecz wystarczającym nakładem pracy.

W zakresie odpowiedzialności pozwanego (...) mieści się stawka najmu na poziomie do 220 zł brutto dziennie oraz 19-sto dniowy okres najmu pojazdu (19 dni najmu x 220 zł brutto dziennie, co daje kwotę 4.180 zł).

Pozwane(...) w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciło na rachunek powódki tytułem odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego kwotę 774,90 zł. Dlatego powództwo zasługiwało na uwzględnienie do kwoty 3.405,10 zł (4.180 zł – 774,90 zł).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 805 k.c. i art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Sąd w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki (nabywcy wierzytelności) kwotę 3.405,10 zł , a w pozostałej części powództwo oddalił.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Stosownie do tego ostatniego przepisu, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1 (§ 2).

Szkoda zgłoszona została do ubezpieczyciela w dniu 22 stycznia 2015r. (bezsporne). Termin 30-dniowy na likwidację upłynął zatem z dniem 21 lutego 2015r. Należy jednakże zauważyć, że pozwany mógł podjąć czynności mające na celu zweryfikowanie zasadności wynajęcia pojazdu zastępczego nie wcześniej niż po dacie zakończenia najmu, tj. 17 lutego 2015r. Ubezpieczyciel przyznał odszkodowanie w kwocie 774,90 zł decyzją z dnia 10 marca 2015r., odmawiając jego wypłaty w pozostałym zakresie. W dacie wydania decyzji dysponował danymi pozwalającymi na ocenę zgłoszonego roszczenia. O dnia następnego pozostawał zatem w zwłoce z wypłatą pozostałej części i od tego dnia Sąd zasądził odsetki, z uwzględnieniem zmian które weszły w życie od dnia 01 stycznia 2016r. Należy zauważyć, że argumenty

nawiązujące do waloryzacyjnej funkcji odsetek, mające uzasadniać ich zasądzanie dopiero od daty wyrokowania mają w zasadzie walor historyczny, wysokość odsetek ustawowych uległa bowiem znacznemu obniżeniu. Oznacza to, że odsetki ustawowe utraciły waloryzacyjny charakter i pełnią swoje tradycyjne funkcje (G. Bieniek i inni, Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania tom 1, Warszawa 2011, str. 662).

Dalej idące roszczenie odsetkowe podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w pkt 3 wyroku w oparciu o treść art. 100 k.p.c. w związku z § 2 ust. 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Powódka poniosła koszty w łącznej kwocie 1.476 zł (opłata od pozwu – 259, wynagrodzenie pełnomocnika według stawki minimalnej – 1.200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł), pozwany z kolei koszty w kwocie 3.112,15 zł (wynagrodzenie pełnomocnika według stawki minimalnej – 1.200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wynagrodzenia biegłego pokryte z zaliczek uiszczonych przez pozwanego – 1.304,86 zł i 590,29 zł). Całość poniesionych przez strony kosztów w toku procesu sprowadza się zatem do kwoty 4.588,15 zł. Powódka wygrała proces w 65,93 %, w takiej części pozwany proces przegrał. Pozwany winien zatem ponieść koszty procesu w kwocie 3.024,97 zł, tymczasem poniesione przez niego koszty to 3.112,15 zł a zatem powódka zobowiązana jest zwrócić na rzecz pozwanego różnicę w kwocie 87,18 zł.

W punkcie 4 wyroku Sąd nakazał zwrócić na rzecz pozwanego kwotę 604,85 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki zapisanej pod poz. 500005149500.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

Dn. 25.07.2016r.